

PETŐCZ ANDRÁS

A költő a magasban

*A költő a magasból kémleli mindazt,
amit kémlel, a világot, elsősorban.*

A költő ölében ott fekszik a fekete
macskakölyök, amelyik csak szuszog,
és dorombol, szuszog, és dorombol.

A macskakölyök nem kémleli a világot.
Neki annyi a világ, amennyit maga körül
érezkel: a költő lakása, mindenekelőtt.

Mind a ketten mozdulatlanok. Mintha
öröktől fogva ott lennének a magasban,
mintha ezentúl örökké ott lehetnének.

*A költő a magasból egykedvűen
nézi a világot, egyre csak figyel.*

*Isten kegyelméből, mondja a költő,
és továbbra is a karosszékében ül,
moccanatlan, ölében fekete macska.*

*Isten kegyelméből, szuszogja a macska,
és dorombol, és továbbra is minden
mozdulatlan, mozdulatlanok ők maguk is.*

*Isten kegyelméből, mondja a világ, és
csak rohangál egyre, nyüzsög, forog,
tesz-vesz, mint akinek éppen dolga van.*

*A költő végtelen magasságból figyel
a világot, hogyan is esik az darabokra.*

Lent, a mélyben, mindenféle különös alak és formáció, egymás békíthetetlen ellenségei, valami sűrű kavalkádban.

Néha-néha füst, illetve robbanások hangja, mintha fortyogna valami, ott, a végtelen mélységben, mintha valami készülődne.

A költő csak csöndesen figyel mindezeket. A macskakölyök nem is figyel. Néha-néha mocomog kicsinkét, aztán alszik tovább.

*A költő a magasban ül, karosszékéből nézi
hogyan is múlik a mindenség körülötte.*

Üzenet a hegytetőről

*Valaki van fent, a hegytetőn,
valaki nem tér vissza soha.*

A költő éppen a hegytetőre lát.
Távcsóval figyel, van-é valami mozgás ott, a végtelen hegygerincen.

Olykor-olykor felhők, felhőpamacsok.
Felöltöztetik a hegycsúcsot, eltakarva rejtőzködni vágó, különös lakóját.

A költő, a magasból, a hegytetőre lát.
És figyel. Távcsöve előtt nem marad semmi sem, soha sem titokban.

*Valaki van ott, azon a hegytetőn,
valaki, akit nem látunk soha többé.*

*Aki rejtőzködni akar, az rejtőzködik,
mondja a költő, és egykori barátjára
gondol, aki volt, és aki eltűnt az életéből.*

A halottak rejtőzködnek, de nagyobb
fájdalom, ha rejtőzködnek előlünk
az élők, haragjukban elrejtve arcukat.

Nagyobb fájdalom, ha nem tudunk arról,
akiről tudni szeretnénk, ha nem szólít meg
minket, és nem ad választ, ha kérdezzük őt.

*Valaki van ott, a végtelen hegy tetején,
valaki felhők mögé rejti távoli önmagát.*

A költő valamikor még kereste, ma már
nem keresi eltűnt barátját, aki valahol,
a messziről látszó hegy tetején gubbaszt.

A távcső felhőpamacsokat pásztáz az égen,
furcsa, groteszk arcokat formáznak a játékos
szellők, kinevetve a magányra ítélt költőt.

*Az elmúlás beléd kapaszkodik, barátom,
suttogja magának a költő, s nem veszi észre,
de orcáján kicsinke könnycsepp gördül alá.*

*Valaki van fent, a hegytetőn,
valaki nem tér vissza soha.*